

som han ikke har Noget at gjøre med Valgmandsvalgene. Valgbestyrelsen begynder først at fungere, naar der skal vælges Landthingsmænd, altsaa naar Valgmændene ere valgte. Dersom det ærede Medlem vil see efter i Valgloven af 16de Juni 1849 under det Afsnit af Loven, som handler om Valgmænd, vil han finde i § 40, at Valget af Valgmænd ledes af Communalbestyrelserne, og i § 41 vil han finde, at Dagen for Valgmandsvalgene skal fastsættes ved en offentlig Kundgjørelse fra Regjeringen. Vi have altsaa Regjeringen givet som den, fra hvem Kundgjørelsen skal udgaae, og Communalbestyrelserne som dem, der skulle foranstalte Valgmandsvalgene, men mellem Regjeringen og Communalbestyrelserne staaer netop Amtmanden som den rette administrative Instans, hvorimod Valgbestyrelsens Formand, der først omhandles i det næstfølgende Afsnit af Valgloven af 16de Juni 1849, slet ikke har det Allermindste at foretage ved Valgmandsvalgene. Det vilde altsaa have været en meget uheldig Foranstaltning, hvis Indenrigsministeren havde fulgt det Vink, som det ærede Medlem gav; thi Valgbestyrelsens Formand maatte have svaret, at han var ganske ude af Stand til at paalægge Communalbestyrelserne Noget som helst. I de paagjældende Kredse, hvori Valgmandsvalg foregaae, er der ganske vist ogsaa Tale om Valgbestyrelser, og om vises Formænd; men det fremgaaer af § 40, at en saadan Valgbestyrelse skal sammensættes af Communalbestyrelsen, og at det saaledes bestandig er den kommunale Styrelse, hvorefter der ved denne Leilighed er Tale. Det forekommer mig altsaa, at den ærede Indenrigsminister paa dette Punkt har handlet aldeles correct, og at enhver anden Fremgangsmaade vilde have været aldeles urigtig. — Med Hensyn til det Indtryk, den førte Debat har gjort paa mig, tager jeg ikke i Betænkning at erklære, at det forekommer mig, at den ærede Indenrigsminister har afgivet fuldkommen gode og gyldige Grunde for den hele Fremgangsmaade, han har fulgt, og at han navnlig har Ret i, at man, hvis han havde undladt at paatage sig det Ansvar, som ganske vist er forbundet med den stedfundne Uregelmæssighed, med Frie kunde have bebrejdet ham at have udsat en heel Landsthingskreds

for ikke at kunne foretage Valg, hvorved muligen hele det Arbejde, som den nu samlede overordentlige Rigsdag har liggende for sig, kunde have været standset. Jeg skal ikke undersøge, hvorvidt Ønsket om at faae dette Arbejde standset kunde have været med blandt de Grunde, som have foranlediget ærede Medlemmer til at opfatte denne Sag saa stærkt, som de have gjort (Winther: Det er en Insinuation!). Jeg kan dog ikke see, at der ligger nogen Insinuation deri. Vi høre jo hver Dag sige, at det er den største Ulykke for Landet at faae denne Forsatningsdag ordnet, og at der ikke er nogen større Fare for Friheden og Ligheden, end netop ved Vedtagelsen af det nye Grundlovsudkast (Stemmer: Hør! Hør!). De Herrer sige selv Hør hertil; men naar man nu anseer det som en saa forferdelig Ulykke at faae dette Grundlovsudkast vedtaget, vilde det da være saa besynderligt, om denne Anskuelse ogsaa gjorde sig gjældende med Hensyn til en Sag som den, man idag beskæftiger sig med. — Hvad enten nu imidlertid Ministeren har Ret i sin Forklaring eller ikke, er der en anden Betragtning, der maatte lede os til i nærværende Øieblik ikke at foretage Noget i denne Sag. Det er overordentlig vigtigt bemærket af de ærede Medlemmer, der forøvrigt lægge saa stærk Vægt paa den stedfundne Uregelmæssighed, at man ganske vist ikke vil antaste Gylbigheden af den Anerkendelse af Landstinget, hvorved de paagjældende Valg ere fundne gyldige, og at man altsaa ikke vil gjøre noget Forsøg paa at røkke denne Side af Landstingets Afgjørelse; man vil kun forbeholde det ene Thing den samme Ret som det andet til overhovedet at vaage over, at Valglovens Bestemmelser overholdes. Jeg er ganske enig heri, men paa den anden Side forekommer det mig dog, at der er et vigtigt Hensyn, som i den Henseende maatte lede det ene Thing til ikke at gribe ind, før man faae, at det andet Thing forsømte sin Pligt og Gylbighed, og naar vi nu ere blevne bekendte med, at Indenrigsministeren har forelagt Landstinget samtlige de Dplysninger, som vedrøre denne Sag, medens det endnu staaer uafgjort for os, om ikke Landstinget, der dog unægtelig er nærmest til her at optræde, selv vil skride ind, vil udtale sin Anskuelse, vil gjøre gjældende, hvad der